

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY W. W. JACOBS

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΟΛΙΣ έτελείωσαν την καρτίδα του μπιλλιάρδου στο παλιό έξοχικό σπίτι, οι δυο ξαδέλφοι εκάθησαν δίπλα στο παράθυρο που έβλεπε στο μεγάλο πάρκο με τις άτελειωτες άλιες.

— Πώς παρνά ο καιρός; είπε ο ένας τους. Σε έξη βδομάδες θά βρούμεσαι στον μήνα του μέλιτός σου.

— Ο Σέμ Μπένσον άπλωσε τα μακρά του πόδια κι' έμουρμούρασε μιά αλατάληκτη άπάντησι.

— Όσο για μένα, εξακολούθησε ο Γουίλ Κάρο, ποτέ μου δεν είχα άρκετά χρώματα, ούτε για τον ένατό μου. Τι θά γινόταν λοιπόν άν έταίρινα και

σ'έσυγο; Μά άν ήμουν πλούσιος, σάν και σένα, μπορεί νά σκεπτόμουν διαφορετικά...

— Ο Ξάδελφος του Κάρο δεν άποκρίθηκε.

— Στ' αλήθεια, Ξανάτε ο Κάρο, είσαι τυχερός, πολύ τυχερός... Δεν υπάρχε στον κόσμο θελκτικώτερο κορίτσι άπ' την Όλιβ.

— Βέβαια, είπε ο άλλος άπία.

— Είπε τόσο έξαρετακι, εξακολούθησε μ' ένθουσιασμό ο Κάρο, τόσο καλή, τόσο γλυκειά! Σε ναμίζει γεμάτο άπ' δίλες τις άρετές...

— Έγελούσε. Μά ο Ξάδελφος του σόπαυκε, δεν έλεγε λέξη.

— Τι θ'άλεγε άν ήξερε πώς δεν είσαι... συνέχισε ο Κάρο.

— Δεν είμαι τί; ρώτησε άτόμοτα ο Μπένσον με θυμό. Δεν είμαι τί; Άλλάξε κουνέντα, σέ παρακαλώ. Τ' άστεία σου δεν μ' άρέσκουν.

— Η μόνη κουνέντα που μ' ένδιαφέρει, είπε τα οικονομικά μου, είπε βράναισα ο Κάρο. Βρίσκομαι σέ μεγάλη δυσκολία. Πρέπει σέ δεκατέντε μέρες μέσα να μου βρούς τριάντα χιλιάδες φράγκα, Σέμ. Μπορείς να μου τις δανείσης;

— Όχι, άποκρίθηκε ο Σέμ.

— Πρέπει να με σώσης άπ' την καταστροφή, έπέμεινε ο Κάρο.

— Σου τό είπα τόσες φορές, δι βαρέθηκα πειά, φώναζε ο Σέμ.

— Έχεις δίηνο, εστάθηκα άνόητος. Δεν θά τό Ξαναζάνω... Άποφάσισέ το λοιπόν, Άδισε μου αυτές τις τριάντα χιλιάδες. Έξέ άλλου δεν θά χάσης. Θά σου δώσω κάτι που σ' ένδιαφέρει. Διαφορετικά...

— Τι θές να πής; ρώτησε ο Σέμ. Ζητάς να μ' ένδιασής;

— Όπως θέλεις πές το, λίγο με μέλλει. Έχω μερικά έρωτικά γράμματα για σουλήμα. Η τιμή τους είναι τριάντα χιλιάδες. Έξω κάποιον που θά τ' αγοράζε ειχαρίστως σ' αυτή την τιμή, για να σου πάρη την Όλιβ. Μά προτιμώ έσένα... Μου τάδωσε κάποια κυρία, στην όποια τάσπαιλες άλλοτε.

— Ο Σέμ τινάχτηκε όρθιος, χίθησε έπάνω του και τον έπιασε άπ' το λαιμό. Θά τον ένιγχε, άν δεν χτυπούσε έξαφρα η πόρτα και δεν έμπαινε ένας ύπηρέτης.

— Ο Κάρο άναψε ένα πούρο, έβγήκε έξω και κατέβηκε στο πάρκο. Πριν φύγει, είπε στον Ξάδελφό του:

— Άν με Ξαναγγίξεις με τ' χοντρόχερά σου, διπλασιάζω την τιμή. Άκουσες;

— Ο Σέμ πλησίασε στο παράθυρο και είδε σέ λίγο τον Ξάδελφό του να βηματίζει στον κήπο, κάτω άπ' τ' φως του φεγγαριού.

— Ο Κάρο τον είδε επίσης στο παράθυρο και τού φώναξε:

— Λοιπόν; Τό άποφάσισες; Άν δεν μου μετηήσης σέ μιά ώρα τις τριάντα χιλιάδες, θά χάσης την Όλιβ. Θά πουλήσω τα έρωτικά σου γράμματα σέ κάποιον που είναι τρελλός από έρωτα για την άραβωνιαστικά σου. Και θά σου την πάρη. Άζουξ; Θά σου την πάρη!...

— Στάσε σκύλε!... Ούρλιαξε ο Σέμ. Περιοιμένε με. Θά ρθώ να τα μιλήσουμε.

Και, χωρίς να χάση καιρό, βγήκε άπ' τ' δωμάτιο και κατέβηκε στο πάρκο.

Στην παύ άπόμηση άρχη του πάρκου ύπήρχε ένα πηγάδι, άρησπο από καιρό. Ήταν σκεδόν ώλόκληρο κρυμμένο άπ' την πυκνή πρασινάδα που φούντωνε γύρω του και σκεπασμένο μ' ένα παλιό σκέτασμα.

Στό μέρος αυτό άποτραβήχτηκαν για να τα πούνε οι δυο Ξάδελφοι...

Άρκετός καιρός πέρασε άπ' τή νύχτα αυτή. Είπε πάλι βοάδι, γλυκειά κελαιοκρινή βοραδειά. Στο πάρκο περπατούν άγκαλιασμένοι ο Σέμ και η Όλιβ.

— Πάμε να καθήσουμε λίγο στο πηγάδι, λέει Ξαφρα η νέα στον άραβωνιαστικό της.

— Όχι, Όλιβ, δεν άξίζει τον κόπο να πάμε σ' εκείνη την άπομηση γωνιά, άποκρίνεται ο Σέμ και σταματάει άτόμοτα.

— Είπε η ώραώτερη μεριά του πάρκου, έπαμμένα η νέα. Είπε τό άγαπημένο μου μέρος!

— Έξω πώς σ' άρέσει να κάθεται στο πεζούλι, άγάπη μου. Μά δεν είναι φρόνιμο αυτό. Μπορεί να χάσης την ίσοροπία σου και να πέσης μέσα στο πηγάδι...

— Μην είσαι υπερβολικός, Σέμ. Έμπρός, πάμε!

— Ο Σέμ την ακολουθεί κατσομακρινός. Η Όλιβ πλησιάζει στο πηγάδι και κάθεται στο πεζούλι. Έκείνος κάθεται πάλι της και την άγκαλιάζει άπ' τή μέση. Μερικά δευτερόλεπτα περνούν. Σωπαίνουν κι' οι δυο.

— Άς φύγουμε από δω, λέει Ξαφρα ο Σέμ. Μ' αυτές τις ζέστες, δεν είναι καθόλου ύγιεινό τό μέρος αυτό. Άς φύγουμε, άγάπη μου.

Μά η Όλιβ δεν τό κουνάει άπ' τή θέσι της.

— Κάπνισε τό παγάρο σου, λέει στο Σέμ, κι' ύστερα φεύγουμε. Άλήθεια, τί νέα άπ' τον Ξάδελφό σου τον Κάρο; Έμιαβες τί άτόγινη;

— Πώς χάθηκε έτσι Ξαφρακιά; Δεν σούγραφε καθόλου;

— Όχι, άγάπη μου.

— Δραματική Ξαφρακιό, δεν είν' αλήθεια; Μά δεν πιστεύω να τού συνέθη κανένα δυστύχημα. Θά λάβης ίσως Ξαφρα κανένα γράμμα του να σου γυρίσει χρώματα. Είναι τρελλοτύπος, μά και πολύ καλός, δεν είν' έτσι;

— Δεν τον Ξέμεις καθόλου. Όλιβ. Δεν ήταν καθόλου καλός. Ήταν ένδιασής. Ήταν ένανός να καταστρέψη την εύτυχία ενός φίλου του για να κερδίση λίγα χρώματα. Ήταν ένας άθλιος, ένας σκύλος, ένας ψεύτης!

— Η Όλιβ άκούμησε τό κεφάλι της στον ώμο του Σέμ και σάπασε. Έξαφρα τινάχτηκε και Ξεφρόνησε τρομαγμένη:

— Τι ήταν αυτό, Σέμ; Τι συμβαίνει;

— Τι έπαθες, άγάπη μου; ρώτησε ο Σέμ. Παιρνοντάς την Ξανά στην άγκαλιά του.

— Φοβήθηκα... Μου φάνηκε πώς κάποιος έλεγε πίσω μου: «Σέμ! Βοήθεια!»

— Έτσι θά σου φάνηκε, είπε ο Σέμ με φωνή πούτρησε.

Ξαφρακιά έμως, ένας ελαφρός θόρυβος άκούστηκε στο βάθος του πηγαδιού... Και για δεύτερη φορά η Όλιβ έμπηξε μιά φωνή τρούμου.

— Τι έχεις πάλι; ρώτησε ο Σέμ άνήσυχος.

— Τό βραχιόλι μου, Σέμ!... Τό βραχιόλι της καίμηνε της μητέρας μου! Μούτρεσε στο πηγάδι!

— Τό βραχιόλι σου; τράυλισε ο Σέμ.

— Ναι, Σέμ, τό βραχιόλι της μητέρας μου, με τ' διαμάντια. Μά θά τό βρούμε, δεν είν' έτσι; Κι' άν ακόμα χρειαστεί θ' άδειάσουμε τό πηγάδι!

— Τό βραχιόλι; Ξανάτε ο Σέμ σάν άποβλακωμένος.

Τά μάτια της Όλιβ πέσανε Ξαφρακιά πάνω στο νέο.

— Σέμ, άγαπημένε μου, τί έχεις; φώναξε. Τό πρόσωπο τού νέου ήταν νεκρικά άσπρο και παραμορφωμένο, γεμάτο φρόνη.

— Φτωχή μικρούλα, με τρομάξεις, της έπε. Νώμισα για μιά στιγμή πώς έπεσες στο πηγάδι. Μά πάμε τώρα, πάμε...

— Ναι, πάμε, είπε κι' η Όλιβ. Άδρια όμως θά ρθούμε έδω και θά γυρόμενο τό βραχιόλι. Δεν είν' έτσι, Σέμ; Θά τό Ξαναβρούμε. Μου τό ύπόσχεσαι;...

— Ναι, ναι, θά τό βρούμε, άποκρίθηκε μελαγχολικά ο νέος και σφούγιωσε τον ιδρώτα πούτρησε στο μέτωπό του.

Γύρουν σπίτι. Κι' άργότερα, όταν έλοι κομητήριαν, ο Σέμ έπηγε ένα καλάμι τού παρτίματος, μερικά δίχτυα κι' άδύρνοβα τράβηξε πρὸς τό πηγάδι. Σάν έφθασε εκεί, έρριξε τό δίχτυ στο νερό με προσοχή. Έστειόταν με τ' δόντια σφιγμένα. Έτρεμε σύγχυμένος. Ξαφρακιά έκουσε έναν ήχο μεταλλικό. Με τήν πνοή κοιμημένη άπ' τήν άγωνία, τράβηξε αγανά τό δίχτυ, βέβαιως πώς είχε πιάσει τό βραχιόλι. Μά μέσα στο δίχτυ βρήκε μονάχα μιά δέση κλειδιά. Τά πέταξε πίσω του, βλαστημώντας και Ξανάριψε τό δίχτυ. Όρες δλόκληρες βασανίστηκε έτσι, χωρίς άποτέλεσμα. Στο τέλος έρριξε τό καλάμι στο πηγάδι κι' έγύρισε σπίτι με τό κεφάλι σκυρτό.

Σάν έφτασε στην κάμαρά του, άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω νευρικά. Ύστερα, χωρίς να γδυθί, Ξαπλώθηκε στο κρεβάτι κι' ά-

— Σέμ, άγαπημένε μου, τί έχεις; φώναζε η Όλιβ.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΑΥΜΑΧΙΕΣ ΤΟΥ 1912-13

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ»

Κατά τη ναυμαχία της Έλλης, ή όρημ ή του «Αβέρωφ», όταν άρχισε να καταδιώκει τόν Τουρκικό στόλο, ήταν υπερβολική, άπαιστυτη. Τά έχθρικά πλοία, στην έσπευμένη φυγή τους, κινδύνευαν από στιγμή σε στιγμή να συγκρουστούν μεταξύ τους και άπαντούσαν πολύ άραία και άσθενικά στο άκατάσχετο πύρ της ναυμαχίας μας.

Τά φρούρια όμως τών Δαρδανελίων έφριχαν άκράτητα με όλα τά κανόνια τους. Ή δόιδες, μικρές και μεγάλες, σφύριζαν δαιμονοκείμενα γύρω άπ' τό ένδοξο καράβι μας, τονίζοντας μιά πολύ άλλόκοτη συμφωνία.

Σέ μιά στιγμή, ένώ οι ναύτες μας έπευφημούσαν τόν Κουντουριώτη, ό κυβερνήτης Δούσημανης πλησίασε τό ναύαρχο και του έλεγε :

— Κύριε ναύαρχε, τά φρούρια...

— Όταν ζητωκραυγάζει τό πλήρωμά μου, τόν διέκοψε άπότομα ό Κουντουριώτης, δέν θέλω να μου μιλάει κανείς για φρούρια....

Μέσα στην άναμτοιμπούλα της ίδιας ναυμαχίας, ό Κουντουριώτης φώναζε από τήν γέφυρα του «Αβέρωφ» στον διευτητή του πρωραίου πύργου, Μπουρέα :

— Κύριε υπολοίαρχε, δίνε κουράγιο στους πυροβολητάς σου. Δίνε τους κουράγιο...

Και ό Μπουρέας, δυναμώνοντας τή φωνή του για ν' άκουστή μέσα στην ταραχή και στη σύγχυση, άπάντησε μ' άφέλεια :

— Τί κουράγιο να τούς δώσω, κύριε ναύαρχε ; Έχουν τόσο πολύ, που μου δίνουν κι' έμένα....

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΝΑΣ... ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ.

Πρό πάντων έτών, στην Ίσλανδία έλεγε έκλεπεί βουλευτής ένας άνθρωπος που του έλειπαν έντελειες και τά γένια και τά πόδια. Έν τούτοις, παρ' όλες τις σοβαρές αυτές έλλείψεις του, ήταν άνωμαστός ίππεύς, πολυμήδης κινηγός και έξαιρετος ζωγράφος. Όσάκις έγραφε, κρατούσε με τά δόντια τό μολύβι και όταν επρόκειτο να ίπτευση... έμπαινε μέσα σ' ένα καλάθι, τό όποιο βρισκόταν στη ράχη του άλλου!

ποκομήθηκε έναν ύπνο γεμάτων εφιάλτες.

Τό πρωί ξύπνησε πολύ πριν άπ' τούς άλλους και βγήκε στον κήπο. Μά τόν είχε προλάβει ή Όλιβ. Τή βρήκε στο πηγάδι, μαζί με τόν κηπουρό κι' έναν ίππετή. Είχαν ρίξει κάτω ένα χοντρό σχοινί μ' ένα ταγκέλι κι' ήσαν έτοιμοι να φράξουν για τό βραχίολι.

Ό Σέμ χλώμωσε κι' άρχισε να τρέμει. Στήριχτηκε σ' ένα δέντρο για να μην πέσει κάτω.

Έξαφνα ώμησε προς τό πηγάδι, φωνάζοντας :

— Σταθήτε !... Θα κατέω έγώ... έγώ... μονάχα έγώ...

Ή Όλιβ γύρισε και τόν κύτταξε παρόξενα. Τά δόντια του χτυπούσαν σαν γάχη πυροτό. Θέλησε τότε να τόν παρσώσει στο σπάτι, μά δέν τό κατόρθωσε. Ό Σέμ δέν μπορούσε να κάμη βήμα. Τά γόνατά του τρέμανε και σε μιά στιγμή σωριάστηκε κάτω...

Αυτή τή στιγμή άκούστηκε ή φωνή του κηπουρού άπ' τό πηγάδι. Τό ταγκέλι είχε γαρζοίθει κάτω. Τό πράβηξαν επάνω και μιά κραυγή φρίκης βγήκε άπ' τά στόματά τους. Είχαν άνασούρει ένα πτώμα ! Τό στόμα κι' ή μύτη του ήσαν γεμάτα λάσπη....

Ό Σέμ έκρυψε τό πρόσωπό του στα χορτάρια κι' άρχισε να δαγκάνη τό χώμα, σκουίζοντας άγρια....

Ή Όλιβ πλησίασε στο πηγάδι με βήμα κλονισμένο, έρριξε μιά ματιά στο πτώμα και φώναξε :

— Ό Κάρο !... Ό φτωχός Κάρο !... Καλά τό είχα μανπέψει....

Κύτταξε έπειτα με φρίκη τόν άρραβωνιαστικό της και ψιθύρισε :

— Κακούργε !... Δολοφόνε !....

Ό Σέμ Μπένσον τρελλάθηκε τήν ίδια μέρα και τόν κλείσανε σ' ένα φρενοκομείο.

Ή Όλιβ έμεινε άναπάντη. Αισθανόταν φρίκη για τούς άνδρας και γέρασε στη μοναξιά, μακριά άπ' τόν κόσμο....

ΤΑ ΛΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πώς ή βασίλισσα Σοφία είχε μάθει να ύποφέρει χωρίς παρπανο. Τό ρητό του πατέρα της. Ένας... έπικίνδυνος αντίπαλος στη μονομαχία. Τά δάκρυα της βασίλισσας. Ή ήρωική άποφασίς ένός μπικρη. Τό κέφιμο του κρασιού. Πώς συνεχάρη τόν έαυτό του, κτλ. κτλ.

Ή πρό ήμερών άποβιάσασα βασίλισσα της Έλλάδος Σοφία, είχε τήν έμμονη ιδέα, ότι θα πέθανε από καρζίνο, από τόν όποιο και πράγματι πέθανε, όπως κι' ό μακαρίτης ό Γαβριηλίδης. Ή ιδέα αυτή της είχε γεννηθεί, γιατί πολλοί άπ' τούς προγόνους της, τούς Χοεντζόλεον, πέθαναν από καρζίνο και τό νόσημα αυτό τό θεωρούσε ως κληρονομικό της οικογενείας της.

— Μολαταύτα, έλεγε σχετιζώς, έχω συνηθίσει άπ' τόν πατέρα μου να τόν ύποφέρω. Όταν ήμουν ακόμα μικρή, δέν έκανε τίποτε άλλο, παρά να μου επαναλαμβάνη τό ρητό : «Μάθε να ύποφέρης».

Και πράγματι, περιμένοντας τό μοιραίο, ή βασίλισσα Σοφία ύπόφερε χωρίς παράπονο τήν τρομερή άρρώστεια της....

Ένας νεαρός διπλωμάτης επρόκειτο να μονομαχήση πρό έτών στην Άθήνα μ' ένα χρηματιστή, ό όποιος είχε χρεωκοπήσει πολλές φορές.

Όταν λοιπόν ό διπλωμάτης πήγε στο μακαρίτη Ράλλη να τόν παρακαλέση να του χρησιμεύσει ως μάγικου, αυτός του έλεγε :

— Θα κάνης καλά ν' άποφύγης να μονομαχήσης, γιατί ό αντίπαλός σοι εινε καλός σκοπευτής.

— Και που τό ξέρετε ;

— Μά δέν τό έμαθες πως ρίχνει άδιάκοπα.... κανόνια !....

— Για τήν άποθανούσα βασίλισσα Σοφία, ό κ. Χρηστός Ζαλοκώστας διηγείται τά έξής :

Όταν μετά τις εκλογές της 1ης Νοεμβρίου, ή Σοφία ζαναγύρισε στην Έλλάδα, εκάλισε τόν κ. Ζαλοκώστα και τόν παρακάλεσε να της διηγηθή δ.τι ήξερε για τό άγαπημένο της παιδί, τόν Άλέξανδρο.

— Δέν έχόρτανε, άφηγείται σχετιζώς ό κ. Ζαλοκώστας, ν' άκούη όσα κι' άν της έλεγα... Μικρά, κοινά συμβάντα της ζωής του μακαρίτου Άλέξανδρου, έπαιρναν τήν ώρα αυτή της μεγάλης λύτης της, σημασία τεραστία, άπέραντη....

Ήθελε να μάθη άν τόν είχε κακομεταχειρισθεί ό Βενιζέλος, ήθελε να μάθη άν είχε λησμονήσει τούς γονείς του τόσο, ώστε να σκεπταίε να τούς πάρη τό θρόνο. Κι' όταν βεβαιώθηκε, ότι όλα αυτά ήσαν ψέμματα, ξεσπασε σε λυγμούς και με παρακάλεσε να φύγω, γιατί ήθελε να κλάψη, και μιά βασίλισσα δέν πρέπει να τήν βλέπη κανείς να κλαίη >

Στίν παληά Άθήνα ζούσε ένας τρομερός κρασοπατέρας, όνομαζόμενος Λευτέρης. Άπ' τό πολύ όμως κρασί, κλονίστηκε σοβαρά ή υγεία του. Τότε ό Λευτέρης όρκίστηκε να μην ζαναβάλη κρασί στο στόμα του. Τό ίδιο βράδυ όμως πούλαβε τήν ήρωική αυτή άπόφαση, έτuxe να περνάη έξω από μιά ταβέρνα. Ό πόθος του κρασιού ξύπνησε τότε μέσα του. Τί νακανε ; Ή άγάπη προς τό κρασί τόν έπαρρωχνε να μπη μέσα κι' ό όρκος του τόν κρατούσε.

— Λευτέρη, έλεγε ό μπικρης, μονολογώντας, σκέψου ότι είσαι άντρας. Πρέπει νάχης λόγο. Είπες ότι δέν θα ζαναπαίης και πρέπει να κρατήσεις τό λόγο σου.

Έτσι στο τέλος επεκράτησε «ό λόγος» κι' ό Λευτέρης πέρασε, χωρίς να μπη στην ταβέρνα.

Γεμάτος από ύπερσηφάνεια και θαυμασμό για τή δύναμη του χαρακτήρος του, σαν προχώρησε λίγα βήματα πύ πέρα, από τήν πόρτα της ταβέρνας, σταμάτησε για να συγκαρδή τόν... έαυτό του. Άρρωχος λοιπόν να του άπειθύνη τήν έξής προσφώνηση :

— Λευτέρη, για σου, να μου ζήσης, έχεις λόγο και φιλότιμο. Είσαι άντρας, αξίζεις δ.τι και να πής !....

Κι' έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα πρόσθεσε :

— Πάμε τώρα να σε... κεράσω !... Τό αξίζεις !

Και κατέβηκε στην ταβέρνα !....

